

[Gade]

ikke synes, der tales nok for de fattige. Der tales ikke nok og ikke stærkt nok fra nogen om, at det er nødvendigt med et opgør og en helt ny verdensorden forstået på den måde, at den nye verdensorden består i, at vi skaffer os mere lighed i økonomi og i adgang til øvrige resourcer.

Derfor vil jeg gerne i dag sige, at jeg synes, Danmark skulle gøre meget mere og med højere cigarføring, som det vist hedder, for at tale for økonomisk sikkerhedspolitik. Jeg synes, man skulle bruge ordet lighed. Det ved jeg godt er ganske provokerende hos nogle, men det gør vel ikke noget; når de andre taler så meget om en uhæmmet markedsøkonomi, så kan vi vel også begynde at tale om lighed.

Jeg synes, vi skulle udnytte – og jeg vil spørge, om regeringen vil udnytte – den chance, som Danmark står med, ved at vi er vært for det sociale topmøde. Det er en fantastisk chance, vi rent faktisk har her i Danmark for at forberede os på at give de budskaber til verden.

Hvorfor skal vi give de budskaber? For det første for at få det til at blive realitet. For det andet fordi jeg tror, der er brug for en ny alliance mellem de fattige og nogle fornuftige progressive lande i Vesteuropa. Der ville det så være rimeligt at pege på, at det var det, vi skulle gøre.

Vi skal heller ikke overlade det til bankerne at styre økonomien; udviklingsministeren var inde på det i sin tale. Men det betyder så også, at vi skal til at kritisere IMF, når den fører forkert politik, og at vi også skal opprioritere de politiske diskussioner om gældsafvikling i FN. Jeg vil spørge udviklingsministeren, om det er linjen.

Mine sidste bemærkninger gælder Rio-opfølgningen, som man jo heldigvis talte om. Det er jo historisk. Det er første gang, vi skal diskutere et fælles problem, nemlig drivhuseffekten, med fælles økonomi, og derfor er det så vigtigt, at det lykkes. Jeg er sikker på, at regeringen arbejder for at få rejst alle pengene og presser på for at få dem, men det, jeg vil spørge om, er: Vil man også kæmpe på ulandenes side, for at det ikke kun bliver efter hoveder, man stemmer i det, der hedder GEF-faciliteten, men også styrker dette at stemme efter hoveder, altså demokrati, så også ulandene, de fattige, der først og fremmest skal have disse penge, også selv er med til at fortælle, hvordan pengene skal bruges?

Min sidste bemærkning vedrører også Rio. Det drejer sig om landestrategien, som man nu er i fuld gang med at lave i hvert enkelt land. Her mener jeg at Danmark har en chance, og jeg mener, at vi – måske sammen med de nordiske lande – skulle gøre meget for at yde ekspertstøtte til at etablere den landestrategi. Vi bør hjælpe ulandene med at lave en landestrategi, herunder også et regionalt aspekt i landestrategien, også fordi miljøproblemer i et uland jo ikke kan ses isoleret. Det vil sige, at opfyldelsen af Agenda 21 for hvert enkelt uland vil også have et regionalt aspekt.

Martin Glerup (S):

Nu er det jo sådan, at Danmark på udmærket vis viser vejen ved at forøge de civile bevillinger, sådan at de efterhånden er ved at være lige så store som de militære bevillinger på dette område. Det er en vældig god ting set i forhold til fred, sikkerhed og miljøforholdene, som jeg skal beskæftige mig med.

Her et år efter FN's Rio-konference er der grund til at fremhæve den miljømæssige udfordring til FN og hele det internationale samfund. Midt i det udenrigspolitiske billede står Rio-mødets principper jo lysende klart. Mennesket står i centrum for bestræbelserne til fremme af bæredygtig udvikling. Mennesket har ret til et sundt og produktivt liv i samklang med naturen. Her har FN jo opstillet, hvad jeg vil kalde den økologiske udfordring.

Det er naturligvis lettere at forholde sig til den økologiske udfordring, når man befinder sig i den rige tredjedel af verden, end når man befinder sig mange steder i Afrika og Asien, hvor behovet for brænde til madlavning er hovedårsag til, at skovene forsvinder, eller i Latinamerika, hvor byernes slumkvarterer vokser med foruroligende hast, uden at vand-, energi- og kloakforsyningen har den fjerneste mulighed for at følge med.

Selv om vi kan sende folk til Månen, har det internationale samarbejde ikke hidtil kunnet dæmme op for fattigdom, sult og miljødelægninger. Vi bliver 3 mennesker mere på jorden hvert sekund eller 250.000 mere hver eneste dag; det betyder voldsomt pres på natur og miljø. I Afrika fordobles det økologiske pres på 15-20 år. Alligevel bliver vi ved med at fokusere ensidigt på økonomi og glemmer, at vi er i færd med at sprænge den helt fundamentale økologiske ramme.